

EL LLENGUATGE

Els

6/II/1979

instrumentistes

En una ocasió anterior vam posar en relleu com el nom d'un ofici o professió podia designar, no solament la persona que el practica, sinó també la botiga o establiment on l'exerceix. Es el cas de noms com ara herbolari, antiquari, florista o ocellaire, que són els normals per a la designació dels establiments respectius, cosa que no tenen present aquells qui s'entesten a cercar-ne un derivat acabat en *eria*, en tots aquells casos en que el castellà l'ha creat.

Un cas anàleg, però de signe contrari, el trobem en aquells noms que a més de designar un instrument musical poden designar també la persona que el toca. En casos com ara la corneta, el corneti, la trompeta i el trombo, no hi ha pas altre nom que el mateix de l'instrument —segons el diccionari— per a designar l'instrumentista respectiu. I fins i tot en alguns casos, com el de la flauta, el violí i el violoncel, que tenen uns noms derivats tan divulgats com flautista, violinista i violoncel·lista, s'usen també sovint —en certs contextos, és clar, com ara referint-se a llur actuació— els noms dels instruments designant els músics.

Però així com ahir assenyalàvem una tendència actual a usar certs noms, o adjectius desproveïts de llurs terminacions —usualment el sufix *ista*— n'hem observat també una de contrària amb els noms dels instruments musicals, dels quals hom crea sistemàticament derivats amb aquest mateix sufix, per a designar els respectius intèrprets. El sufix *ista* té, certament, una gran capacitat de derivació i no serem pas nosaltres els qui ens atrevirem a establir-ne els límits, però creiem que els qui no vacil·len a recórrer d'una manera absoluta a derivats obtinguts sobre els noms dels instruments musicals, seria bo que tinguessin també present la possibilitat que, amb el mateix valor, ofereixen aquests darrers noms.

ALBERT JANE